

mig. De har jo flakket tilstrækkelig om i det sidste Aar. Veed De, hvad jeg har tænkt at foreslaa Dem? De har jo talt til min Mand om et nyt Vandafledningssystem her paa Egnen . . . en Omregulering af Aaløbet, eller hvad det nu er. Saavidt jeg veed, interesserer min Mand sig for Deres Tanke, og det var vel ikke saa helt umuligt, at vi kunde faa den realiseret. Kunde det i saa Fald ikke tiltale Dem selv at forestaa Arbejdet og altsaa slaa Dem ned her, indtil der viser sig noget større og bedre for Dem? De holder jo af Egnen, . . . og De har Venner her, som vil være glade ved at kunne beholde Dem.“

Per skottede til hende med et lysende Blik. Han forstod hendes Ord som en ufrivillig Tilstaaelse om Ingers Følelser for ham. Hun var jo hendes Fortrolige, og hun vilde næppe have foreslaaet noget saadant, dersom hun havde vidst, at Inger helst ikke saae ham her.

Selve Forslaget passede ham desuden godt. En saadan tilbagetrukken Tilværelse var det netop, han trængte til for at naa til fuld Fred med sig selv. Ogsaa for Fortjenestens Skyld skulde Arbejdet være ham velkomment. Det maatte jo nu være ham en Æressag at afvikle sin Gæld til Philip Salomon og Ivan saa hurtigt som muligt.

„Ja, dersom De altsaa vil give mig Tilladelse dertil,“ — vedblev Hofjægermesterinden — „skal jeg tale med min Mand om Sagen. Og da det maaske er rigtigst, at De slet ikke bliver blandet ind i den, før de forskellige interesserede Parter her er kommen overens, skal De nu faa Lov til at rejse. Jeg haaber, som sagt, at alt vil gaa i Orden, saa vi ret snart ser Dem her igen.“

Per fastsatte sit Opbrud til den næste Morgen. Han vilde dog ikke tage direkte til København.